

Chào nhé, người xưa

Tiếng chuông tin nhắn lúc nửa đêm làm em thức giấc. Ngỡ ngàng. Là anh sao? Anh của em gần 2 năm về trước...

Vài tin nhắn hỏi thăm qua lại, đủ để cho nhau biết cuộc sống hiện tại. Anh đã có một bé gái hơn 3 tháng tuổi. Em thì đang háo hức đón đợi con trai cưng của mình, gần 2 tháng nữa em mới sinh. Và em đã định dừng lại, bất chợt lại có tin nhắn từ anh.

“Em ạ! Mình làm lại từ đầu được không? Anh không có hạnh phúc. Chưa bao giờ anh quên được em. Cho anh một cơ hội nữa nhé”.

Em bần thần một lúc rồi tắt nguồn điện thoại. Tiếp tục cuộc nói chuyện này sẽ không hay. Gác tay lên trán, em nhớ về ngày xưa...

Mình gặp và yêu nhau từ ngày em còn là sinh viên năm nhất, thuê phòng trọ ngay cạnh phòng anh. Lúc đó anh đã đi làm. Anh hơn em 11 tuổi. Lúc đầu em đón nhận những quan tâm chăm sóc của anh như của một người anh trai. Rồi yêu anh lúc nào chẳng biết.

Gần 4 năm yêu nhau, chắc cũng không dưới chục lần mình chia tay anh nhỉ? Lần nào cũng là từ em, khi em biết anh là người lãng nhãng, quen hết người này đến người nọ. Mỗi lần chia tay là mỗi lần em đổi chỗ trọ, vì không muốn gặp anh nữa. Nhưng chỉ cần một tin nhắn hẹn gặp từ anh là em lại đến, và buông xuôi. Đến tận bây giờ em vẫn không thể lý giải vì sao mình ngốc đến thế. Cứ tha thứ, quay lại, rồi lại tiếp tục đau khổ, chia tay.

Cho đến lần chia tay cuối cùng. Lần này là anh. Anh bảo rằng gia đình anh không chấp nhận cho anh lấy người ngoại đạo, rằng mình chia tay, nhưng vẫn là anh em tốt em nhé... Em vẫn nhớ rất rõ hôm ấy em không hề khóc như bao lần chia tay trước (hay vì đau quá không khóc nổi?). Em bình tĩnh chúc anh hạnh phúc, bình tĩnh chạy xe về đến nhà, rồi sụp đổ. Suốt một tuần em như người mất hồn, chẳng thiết ăn uống, chỉ ngồi mân mê mãi những kỉ vật liên quan đến anh, đôi mắt trống rỗng vô hồn.

Nhưng rồi em cũng tỉnh lại. Em chuyển đến sống ở một thành phố khác, thay

số điện thoại, không mở lại hộp thư email mà anh biết dù chỉ một lần. Em có công việc và những người bạn mới. Những kỉ niệm cũ vẫn làm em day dứt, nhưng không còn nhói đau như trước.

Rồi em quyết định kết hôn. Người ấy là bạn thân của em từ nhỏ, vẫn chờ đợi em bao năm nay, ngay cả khi biết em đang vui bên anh. Ngày lên danh sách khách mời, em đắn đo tự hỏi liệu có nên mời anh. Và cuối cùng quyết định là có, chỉ vì tò mò muốn biết anh lúc ấy ra sao.

Mình hẹn nhau ở một quán café quen. Và vô cùng bất ngờ khi anh đưa cho em tấm thiệp hồng rực rỡ, như đáp trả tấm thiệp đỏ tươi của em. Anh cưới sau em đúng một tuần. Ông trời cũng khéo sắp đặt anh nhỉ. Anh ngồi lặng lẽ. Bảo cả năm nay anh cố liên lạc với em mà không được, điện thoại bị cắt, email lại không có hồi âm. Và anh cũng cho em biết anh làm đám cưới nhưng không có tình yêu, chỉ vì chị ấy đã có thai với anh mà thôi...

Ngày em cưới, anh một mình đến dự, và gây bất ngờ cho đám bạn em, những đứa biết chuyện chúng mình, bằng những giọt nước mắt lăn dài khi nhìn em làm lễ. Em thì chẳng biết đâu, chỉ nghe chúng nó kể lại. Nghe bằng thái độ thờ ơ pha chút tự hào vì biết anh tiếc nuối. Sau đám cưới, em có mở lại hộp mail cũ, đọc hết những bức thư anh gửi, thầm hỏi nếu đọc chúng trước đây thì em sẽ thế nào. Nhưng chỉ thế thôi. Chúng không còn làm em xúc động như trước nữa.

Một tuần sau, em nắm tay chồng đến dự đám cưới anh. Rồi từ đó không còn liên lạc gì với nhau nữa, cho đến hôm nay...

Nghĩ ngợi chán chê, em mở máy, soạn một tin nhắn.

“Em đang hạnh phúc, và không bao giờ có ý định đánh đổi. Hãy vun đắp cho cuộc sống của mình, đừng bao giờ để phải hối hận lần nữa, anh nhé.”

Bấm nút send. Em tắt máy. Quay sang ôm chồng đang say ngủ, vỗ về đứa con đang cựa quậy trong lòng, em mỉm cười thanh thản trước khi chìm vào giấc ngủ êm đềm.